

χισαν πάλε και μπαίναν ένας ένας αποπίσω από την έδρα του Σπήκαρ, της Τετράδης από τη μία μεριά, της Παρασκευής από την άλλη, και δυο μέλη από την κάθε μεριά μετρούσανε. Σάν ξαναμπήκαν δλοι και τέλειωσε το μέτρημα, φώναξε τους αριθμούς ο Σπήκαρ, κ' είπε πως κέρδιτε ή Παρασκευή.

— Πώς σου φάνηκε; με ρώτηξε ο φίλος μου ο Βουλευτής σάν έβγαινα να φύγω, ύστερα από λίγη ώρα.

— Σάν τα δικά μας άπάνω κάτω, του άποκρίθηκα.

Ο φίλος σου
Α.

ΚΥΝΗΓΗΤΡΑ

Ώραϊο το δέλι και στα ούράνια ή δύση.
Τών άηδονιών που τραγουδούνε είν' ώρα.
Κάποιο δέλι μαγευτικό σάν τώρα,
Παιδούλ' άπάρθενη σ' ελχ' άντικρύση.

Με το φτερό στην κόμη, τοξοφόρα
Κυνηγήτρα που πάει να κυνηγήση
Φαινόσωνα, τις πέρδικες στη βρύση,
Και τα λάφια στη δασωμένη χώρα.

Κ' έρριξες μια σούτα κ' ηδρ' έμένα.
Από τότε, δεν τρέχω κυνηγάρης
Τών άγριμυών, δεν τρέχω καβαλάρης

Να βρω και να σκοτώσω τον άράπη.
Παντού με σέρνει έμένα μιάν άγάπη,
Νύχτα και μέρα τρέχω ναβρω έσένα.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

Η Έθνηκή Τράπεζα δέχεται έντόκους καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας στεργλίνας άποδοτάς εις ώρισμένην προθεσίαν ή διαρκείας Αί εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εις το αυτό νόμισμα εις 8 έγένετο ή καταθέσεις εις χρυσόν ή δι' έπιταγής ύψους (chéque) επί του έξω-τερικού και έπιταγών του όμολογιούχου.

Τόκοι έπείλονται και οι τόκοι των όμολογιών πληρώνονται εν τώ Κεντρικώ Καταστήματι και τή αίτήσει του καταθέτου εις τώ Έποκαταστήματι της Τραπεζής, εν Κερκύρα Κεφαλληνία και Ζακύνθω δι' των έποκαταστημάτων της Ιονικής Τραπεζής.

Τόκοι των καταθέσεων

1	1/2	ταίς 0/0	κατ' έτος δια καταθ. 6 μηνών
2	"	0/0	" " " 1 έτους
3	1/2	0/0	" " " 2 έτών
2	"	0/0	" " " 4 έτών
4	"	0/0	" " " 5 έτών

Αί όμολογοί των έντόκων καταθέσεων εκδίδονται κατ' έλλογών του καταθέτου νομαστικά ή άνώνομοι.

να πούξερεις, παιδί, πάνε τώρα, πετάζανε! τώρα ούτε διπλά χράμια και παπλώματα έχουμε, ούτε ραγιά περίσσια για να φιλεύουμε και μουσεφιέρδες!

— Άκουσε, κυρά μου—είπ' ο νιός ήμερα ήμερα, σά να μην είχε μέσα του χολή—δὲ σ'αζ ζήτω μεγάλα πράματα· ψωμί κ' έλιές και μια γωνιά να γύρω· πλούσιος δεν είμαι μα κανείς δὲ ζημιώνεται πό μένανε... να! πάρε τούτο το πεντάρικο για το νοίκι της βραδυάς... είναι λίγα;

— Καλέ μάννα, τί χαζεύεις; δεν τον κρατάμε, τό χριστιανό, σάν πλερώνει κι όλας;—μουρμούρισε κρυφά ή Λενιώ στη μέννα της, που σά ντροπιασμένη στεκότανε και τον κοίταζε, μὴν έχοντας τί να πῇ στην τόσο καλοσύνη του.

— Σάν ήρθες πιά, τάποκρίθηκε, παίρνοντας το πεντάρικο χαμογελασμένη, θά σὲ κρατήσουμε για να μην τρέχης άλλο νύχτα· μα, σου τόπα, παιδί μου, πολλά πράματα μὴν περιμένεις σὲ φτωχόσπιτο.

Η γριά του πήρε τη βαλίτσα κ' ένα βαρύ πανωφόρι πούφερε και τὴν έμπασε στο χαμῶγι της. Είτανε Γεννάρης και χιονιάς δυνατός απ' το πρωί τις φοβιρίες· τὴ νύχτα σύγουρα θά τῶστρωνε το χιόνι, που μόλις βασίλεψε ο ήλιος έρχισε να σκορπίζεται τρελλά σὲ πυκνὲς πυκνὲς τουλούπες. Όζω κατάθολος ούρανός και βορριάς παγωμένος μέσα γδύμνια

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΪΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα αρ. 10.—Για το Έξωτε-

ρικό φρ. χρ. 10

20 λεφτά το φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κδόκια της Πλατείας Συντάγματος, Όμόνοιας, Έπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχόδρου (Όφθαλμιατρείο), Σταθμού ύπόγειου Σιδηρόδρομου (Όμόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) στα βιβλιοπωλεία «Έστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (όδός Σταδίου, άντικρύ στη Βουλή).

Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΚΑΛΑ

και τα ζήτω και τα λουλούδια κι ο ένδοξιασμός μας, κ' είχε δίμο ο Έδουάρδος να συγκινηθεί με την εγκάρδια ύποδοχή που του κάναμε. Ο λαός άπόδειξε μ' αυτή όχι μόνο πως είναι φιλόξενος κ' ένγενικός μα και πως δεν ξεχνάει δι' χρωστάει στο μεγάλο Άγγλικό Έθνος, κι ακόμα περισσότερο πως δεν ξεχνάει την ύποδοχή που γίνηκε πέρου στο Βασιλιά μας στη Λόντρα.

Χάρισμα μεγάλο και ή ένγνωμοσύνη, και ο λαός μας άπόδειξε την περασμένη Τρίτη πως δεν του λείπει αυτό το χάρισμα. Να θυμάται όμως και κάτι άλλο ο λαός μας· να θυμάται πως πέρου οι Γαλλικές κ' οι Έγγλέζικες έφημερίδες, μιλώντας για το ταξίδι του Βασιλιά μας στο Παρίσι και στη Λόντρα, ύμνήσανε μόνο το συγγενολόγι του Βασιλιά μας και την άρχαία δόξα μας· για μὰς τους σημερινούς,

τους ζωντανούς Ρωμιούς, εῖτε λέξη. Κι δικαίω πριν από το Βασιλιά μας; πήγε ο Βούργαρος Έγεμόνας στο Παρίσι, οι Γαλλικές έφημερίδες ξεδιάσανε δια τα στολίδια της γλώσσας τους για να ύμνήσουνε τους σημερινούς Βουργάρους και νάν τους δώσουνε την πρώτη θέση στο μέλλον της Ανατολής.

— Μα οι Βουργάροι δεν έχουν τόσο ένδοξους προγόνους σάν τους δικούς μας, ούτε ο Έγεμόνας τους τόσο δυνατό συγγενολόγι σάν το συγγενολόγι του Βασιλιά μας!

Έτσι μὰς έλεγε τότε κάποιος φίλος, ίσως για να ξαλαφρώσει την ψυχή του από την πίερα που τὴ βάραινε. Κι όταν του είπαμε,

— Μα οι Βουργάροι έχουν παρὸν και μακρόν να μὰς έλειπε δι' έχουμε και να είχαμε δι' έχουν.

ο φίλος έσκυψε το κεφάλι και δὲν άπάντησε.

Υστερα λοιπόν από κάθε τέτια έντυχία μας, σάν τὴ γιορτή της Τρίτης, δεν πρέπει να ξαπλώνουμε την άριδα μας πάνου στους λουλουδοστρωμένους δρόμους, σά να νικήσαμε τον όχτρο. Το έναντίο, πρέπει να κοιτάζουμε με ποιό τρόπο να νικήσουμε τον όχτρο, όχι μοναχά τον άπ' έξω, μα και κείνον που κλειούμε στην ψυχή μας, το μεγάλο όχτρο που μὰς άποκοιμίζει με τα τέτια και μὰς κάνει να όνειρενόμαστε πως μόνο οι ύποδοχές, οι άγῶνες και οι διαδήλωσης είναι άρκετές για να δείξουν πως ένας λαός είναι ζωντανός.

Ανάγκη να τα θυμούμαστε δι' αυτά και να μην ξεχνούμε ακόμα πως ο Ρωμαϊκός λαός, άμα ή μεγάλη αυτοκρατορία ζύγωνε στο τέλος της, ζητούσε από τους Αυτοκράτορές του ψωμί και θεάματα, panem et circenses, και πως ύστερ' από τὴ νίκη του Δούη στο Στάδιο ήρθε ή καταστροφή του έννενηντα έφτά. Καλό νάν τα θυμούμαστε δι' αυτά γιατί, αλήθεια χίλιοι πωμένη, ή ιστορία είναι ο μεγαλύτερος δάσκαλος.

ΚΙ ΑΛΛΗ

φορά έτυχε να γράψουμε για το φίλο μας κ. Τημ. Σταθάπουλο. Είναι ο πιο Ρωμιός δημοσιογράφος απ' όλους μας, αλήθινός Ρωμιός και στις σκέψεις του και στο γράψιμό του και στις ιδέες του και σ' όλα. Δεν πολυσκατίζεται για ύφος· δι' τούρθε κι όπως τούρθε στο κεφάλι του το γράφει. Όταν τον διαβάσεις, θαρρείς πως βλέπεις μπροστά σου έναν όλα-

και φτώχεια και γρουσουζιά. Το χαμῶγι τους είτανε σὲ δυό κάμαρες χωρισμένο, με μια πόρτ' άνάμεσα· στη μέσα κάμαρα, πούχε και τζάκι, βάλανε τα καλύτερά τους πράματα, τις κασίλες, ένα παλιοτράπεζο, κάνα δυό σκαμνιά κ' ένα ξύλινο κρεβάτι· ψηλά το καντήλι άχνοφάτιζε την εικόνα της Παναγιάς, με το παρήγορο, το πονετικό χαμογέλιο της, μονάκριβο κει μέσα στολίδι. Η μπροστινή μεγαλύτερη κάμαρα, το έμπασμα, είτανε σάν κελαρικό, που πολλές του σπιτιού λάτρες γενόντανε· μια σκάλα ξεχαρβαλωμένη έφερν' από κει στ' άνῶγι τους, ένα μακρινάρι πούχανε στημένα όλα της ύφάντρας τα σύνεργα, δυό άργαλειούς, άνέμεες, κρεμασάκια, ζύστρες τῶ μαλλιώ κι άδράχτια. Κει πάνω πιδ ήσυχα και καθάρια γινόταν ή δουλειά τους. Παντού στο σπίτι έβλεπε κανείς τὴ φτώχεια και τὴν κακομοιριά τους· οι τοίχοι μαυρισμένοι από τον καπνό, άξεσκόνιστοι, γεμίσανε στις γωνιές άρχνες, που για στολίδι θαρρείς απ' το ταβάνι κρεμιώτανε· ο άγέρας είχε λεύτερη διάβα στα στενά παραθύρια τους με τα ξεκάφρωτα παραθυρόφυλλα και και τα κολλημένα παλιόχαρτα στα σπασμένα τζάμια. Ούτε ίσκιος νοικοκυροσύνης και τάξης φαινότανε· γυναικάς χέρι πό κει μέσα δὲν πίστευες να πέρασι!... Το χωματένιο πάτωμα γεμάτο σκουπίδια· το κρεβάτι με στρω-

σίδια λερά και κουρελλιασμένα· στο τραπέζι ξεχαστήκανε πὲ το μεσημέρι τα σκουτέλια τους άπλητα· μέσ' στο κελαρικό όλα τους άνακατωμένα, τίποτα στην τόπο του· τὲ μια γωνιά ή σκάφη που ζυμώνανε γεμάτη παλιόνερα και δίπλα τῶτριστα κι άγάνωτα τετζερέδια τους· σ' άλλη γωνιά, πάνω σ' ένα πάτερο λοξά κερρωμένο, κουνιόζανε πεντέξη κοτούλες, έχοντας πό κάτω τους ένα σωρό πατάτες και κρεμμύδια· τσάπες, δικέλια κι άζίνες δῶθε κειθε πεταμένα· δίπλα στην πόρτα στίβωγμένα κουτσούρια κι άδειανός ο τόπος κάτω πό τὴ σκάλα τους· ένα μικρό βαρελάκι του κρασιού κμαρώνε παρείκει, σωστός βασιλιάς μέσα σ' άλλα!

Σά μπήκανε στο σπίτι άναψ' ή γριά το λυχνάρι της, που πὴν απ' το τραπέζι κρεμότανε, κ' έδωσε στο μουσαφίρη ένα σκαμνί να κάτση. Τὰ φτωχικό λυχνάρι, καπνίζοντας, με φῶς τρεμουλλιαστό, θαρρείς απ' τὴ ντροπή του, έδειχνε τα χάλια τους στα ξένα μάτια, που με πόνο και συλλοή παντού τα μάτια τους τριγυρίζανε...

— Τί κοιτάς, βρε παιδί μου—είπ' ή γριά στον ξένο, νοιώθοντας τὴ σκέψη του—τὴ φτώχεια για τὴν προκοπή μας; άμ που μὰς μένει καιρός να μπαλωθούμε και να βολέψουμε λιγάκι και το σπίτι! Γὼ τρέχω σάν τὴν άδικη κατάρρα στα χωράφια· τὰ